

Petar Pejaković, reditelj: Grad Kotor treba da bude glavni lik predstave koja će progovoriti o njegovim ljubavima, o njegovim zabludama, o njegovim problemima, o njegovim čarolijama, o njegovim smijurijama i tragedijama... Svi zainteresovani građani imali su priliku da se uključe i postanu stvaraoci ove predstave. Mogli su da ispričaju svoje priče, daju ideje i time doprinesu stvaranju teksta predstave, da se uključe i kao glumci i da svoje priče odglume na pozorišnoj sceni...

ŽURNAL POZORIŠTA KOTORU #02

April 2016.

Pozorište o Kotoru - dokumentarno, skupno osmišljeno pozorište zajednice



DO SADA JE ODRŽANO 26 RADIONICA "POZORIŠTA O KOTORU" NA KOJIMA JE UČESTVOVALO 58 GRAĐANA/KI.

Foto: Maja Mrdenović

Iskoristili smo ova naša druženja, da istresemo neke naše probleme, brige koje nas muče i stvari koje nam ne odgovaraju u društvu koje nas okružuje. Čini mi se, kad je to izašlo iz nas, da nam je puno lakše, da smo već nešto uradili time što smo ukazali na probleme. Ti problemi su i dalje prisutni, ali nekako, kad ih podijeliš sa drugima, bude ti lakše. Zapanjuju me priče, koje su stvarne i koje su se događale raznim ljudima, shvatio sam onda da se ne dešavaju neke stvari samo meni, nego i drugima.

U vrlo sam vezana za grad, ali smatram da je u ovom trenutku mjera ljubavi prema gradu kritika.

Dopada mi se postepeno građenje povjerenja, na prvim radionicama sam imala osjećaj da ne mogu neke stvari glasno da kažem, a poslije to kao da je čarobnim štapićem nestalo.

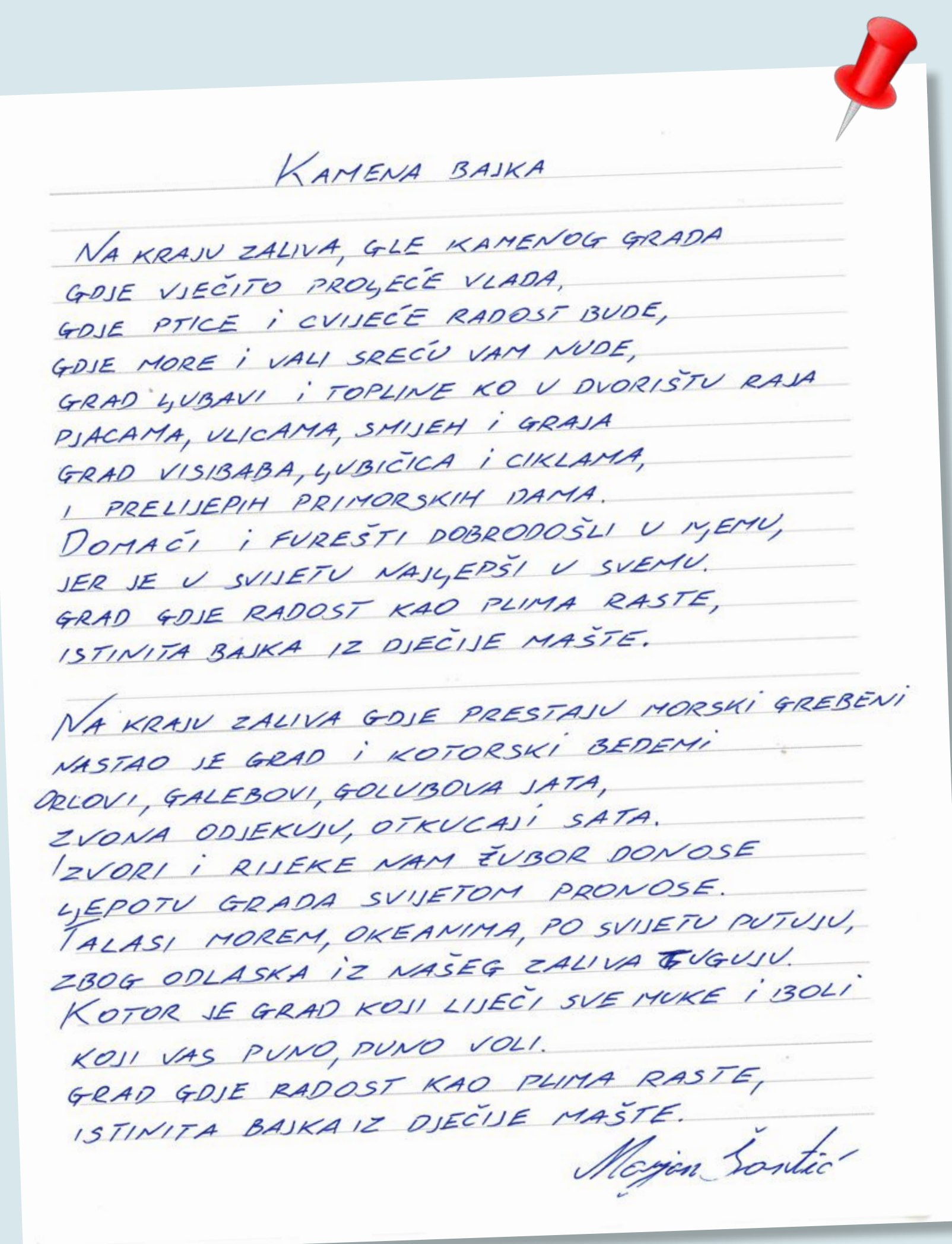
Ova predstava je za mene vid otpora.

Mislim da je ovo društvo kriminalno, i ne bih ga ni u jednoj situaciji opravdavala, ni u jednom aspektu, zbog toga što se ja osjećam dobro. Ovo društvo mora da se mijenja, i mi smo ti koji na to moramo da ukazujemo, bez obzira što samo našli neki način da u njemu bivamo.

Kotor iz drugog ugla ili "Izađi iz mene"

Dušan Murić, performer i koreograf (saradnik na predstavi)
Sunce u zalivu, jutro talasa, zmije asfalta vode u Kotor, huk tunela ostaje za mnom, rogovatna lica betonskih erekcija, profitfašizam nadošlih želja. Slećem pravo u čašicu čakula. Sunce u zalivu, jutro pored vode, masline i sir sa pijace, dan traje, menja se, niknu živahni ljudi, krstareće rakete turista padaju u Grad, dobrovoljna okupacija. Šta jedan furešt vidi, čuje, miriše, čuti? Prst velike slane vode, i na njemu prsten nasleđen. Penjem se, silazim u vekove, kamen, stope i staze, mora da je svaki cvet lekovit. Uživam u žustrosti misli i jezika ljudi koji učestvuju u Pozorištu o Kotoru. Pričaju, pokazuju, pitaju, zapanjuju me, zabavljaju, zbuduju, zabrinjavaju, zvone. Lavirint osećanja, štrikovi oće koje se suši, kulise grada razmaštavaju prizore. Zvuk tunela, i pre no što u oblak zbrisah, već sam poželeo da se vratim.

Miodrag Vargić, vajar i scenograf (saradnik na predstavi)
Sa koferom punim neke znatiželje i radosti zbog susreta, sleteo sam pravo na petu ili šestu probu predstave, u Centar za kulturu. Sve bi bilo divno da nisam naivno verovao da je život u Kotoru idiličan. I sad osećam nelagodu zato što sam kroz grad prolazio zadivljen lepotama kojima obiluje, a potpuno slep za probleme sa kojima se suočavaju građani, od toga da se rado sećaju tišine do toga da grad napuštaju i on polako postaje kulisa. Ali je zaista divno što građani imaju mogućnost, da kroz pozorišnu predstavu, iskažu stavove i teškoće na koje nailaze u svakodnevnom životu. Svesni svog potencijala, smelo i entuzijastično stupaju na scenu i neposredno otkrivaju lične priče koje mogu biti smešne ali i potresne. Udruženi u grupu ili hor, podsećaju na britko sećaju koje iz zajedničkog interesa preciznim rezom otvara bolna pitanja, a u tom zamahu istovremeno pokazuje put koji nudi mnogo mogućnosti i rešenja.



Na nešto me sjeća taj grad... (Darko Rundek)

Kao što si svoj život ovdje procerdao, u ovom tako malom kutu, stradio si ga i na cijeloj kugli zemaljskoj. (K. Kavafi)

- Ulice su postale pretijesne.
- Želim slobodu kretanja i grad bez pucnjave i ubistava.
- Želim da preskočim nevidljive zidove ove palanke.
- Mrzim ćutanje ovih ljudi.
- Samo razmišljam, kako u ovoj nesigurnosti podići familiju.
- Dosta mi je ovog javašluka i haosa.
- Želim da živim u gradu u kojem ću se osjećati zaštićeno.
- Ovaj grad je tako pust...
- Jesmo li prestari za odlazak?
- Ne razumijem jezik kojim govore moja unučad.
- Hoću još.
- Kotore, gušiš me.
- Još sam ovdje, a ne znam ni sam zašto.
- Zbog čega najbolji ljudi odlaze?
- Želim grad mog djetinjstva.
- Želim Kotor na koji ću biti ponosna.

SJEĆAM SE TIŠINE...

Sutra bih prodao stan i napustio Stari grad, ne zbog novca, nego jer sam tamo ugnjetavan i maltretiran, 24 časa nemam mira od buke i maltretiranja, a oni koji bi trebalo da mi obezbijede moja ljudska i ustavna prava to ne čine, nego naprotiv. Gradska vlast ne želi da stanovnici Starog grada u njemu ostanu, nego se sve radi da požele da odu, da se grad zaključa, i pokazuje kao ekskluzivna destinacija.

Mnogi ljudi koje ja poznajem, iselili su se iz Starog grada samo zbog buke. Moja prva komšinica, koja ima dijete od četiri godine i čeka bebu, otišla je sa porodicom u podstanare u Dobrotu, jer treba da se porodi, i tu od maltretiranja ne može više da živi. Stan je prazan, jer ne može ovo ljeto da zamisli u nesnosnoj buci sa malom bebom. Ja sam bila potresena, čak ljuta na nju, rekla sam joj - molim te nemoj to da radiš, ostani, ako svi odemo, to nije način borbe...